

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΑ΄ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΪΟΣ, 1888. ΑΡΙΘ. 243.

Βιβλίο: έτησι εν 'Ελλάδι Δορ 1.
 » » » 'Εξωτερικῶ φρο: 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,
 'Εν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πληρ τῶν τακτικῶν ἀνεταποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν Παιδῶν ἄνευ προπληρωμῆς.

ΠΩΣ ΝΑ ΕΚΔΕΓΗ
 ΤΙΣ ΠΑΙΔΙΟΝ !
 ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕ-
 ΣΙΑΝ ΤΟΥ.

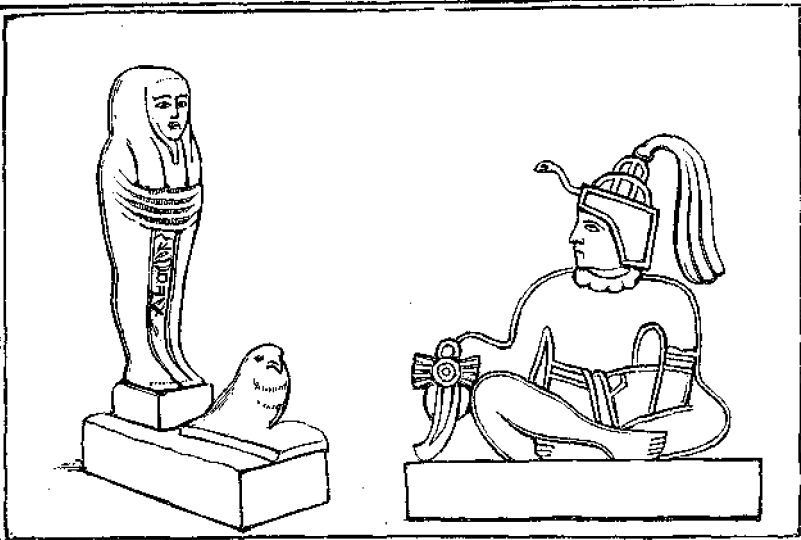
Κύριός τις εἰδοποίησε διὰ τῶν ἐφημερίδων, ὅτι εἶχε χρεῖαν ἑνὸς παιδίου διὰ τὴν ὀνηρεσίαν του, περὶ τὰ ὅσα δὲ τὴν ἐπομένην ἡμέραν παρουσιάσθησαν εἰς τὸ γραφεῖον του, ἀλλ' ἐξ ὅλων τούτων ἐξέλεξε μόνον ἑν, ἀπέρριψε δὲ τὰ λοιπὰ.

Φίλος τις ὁστις ἔτυχε νὰ ἦγε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ φίλου του, παρενευῆθη ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ φίλου του καὶ τὸν ἠρώτησε νὰ τῷ εἰπῆ τὸν λόγον, διὰ τὸν ὅποιον ἐξ ὅλων τῶν 50 ἐκεῖνων παιδίων ἐκράτησε μόνον ἑν καὶ διατὶ αὐτὸ καὶ οὐχὶ ἄλλο, ἀφοῦ μάλιστα οὐτε τὸ ἐλάχιστον συστατικὸν ἀπὸ κανένα δὲν εἶχε.

— Ἀπατάσαι φίλε μου, εἶπεν ὁ ἔμπορος. Τὸ παιδίον τοῦτο ἔχει πολλὰ συστατικά. *Ἐτριψε τοὺς πόδας του πρὶν εἰσελθῆ εἰς τὸ γραφεῖον μου καὶ ἐκλείσει τὴν θύραν κατόπιν του, δεικνύον, ὅτι ἦτο προσεκτικόν.

*Ἐκτὸς τούτου ἀμέσως ἐσηκώθη καὶ παρεχώρησε τὴν θέσιν εἰς ἕνα γέροντα χλωόν, ὃ ὅποιος εἰσήλθε, καὶ ἀπεκρίθη ἐτόμως εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου δεικνύον ὅτι ἦτο καλοαναθεραμμένον.

'Ἐσήκωσε τὸ βιβλίον, τὸ ὅποιον ἐπίτηδες ἀφήκα νὰ πῆσῃ εἰς τὸ πάτωμα καὶ τὸ ἔβαλεν ἐπὶ τῆς τραπέ

'Ο Αἰγύπτιος θεὸς 'Οσιρις.

Μεξικανὴ θεοῦτης.

ζης εἰς τὴν πρῶτην του θέσιν, ἐπερίμενε δὲ ἡσυχῶς ἕως οὗ ἤλθεν ἡ σειρά του, ἀντὶ νὰ βιάζεται καὶ ἀπαθῆ τὰ ἄλλα παιδιά, διὰ νὰ ἐμῆ ἐμπρός, τὸ ὅποιον δεικνύει, ὅτι ἦτο ἐντιμὸν καὶ τακτικὸν παιδίον.

*Ὅταν τοῦ ὠμίλου παρετήρησα ὅτι τὰ ἄνυχιατοῦ ἦσαν καθαρά. Δὲν νομίζεις ὅτι ταῦτα εἶνε συστατικά γράμματα; *Ἐγὼ τοῦλάχιστον τὰ θεωρῶ καὶ δίδω περισσότερον δι' ὅτι δύναμαι νὰ εἰπω

περὶ ἑνὸς παιδίου μεταχειριζόμενος τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας παρὰ δι' ἄλλα τὰ συστατικά γράμματα τοῦ κόσμου!

Μικρά, ἐλάχιστα πράγματα δεικνύουν τὸν χαρακτήρα καὶ συχνότατα ἀποφασίζουν ὀλόκληρον τὴν πορείαν τῆς ζωῆς τοῦ παιδός. Τὸ παιδίον τὸ ὅποιον πράττει τὴν καλὴν, εὐγενῆ καὶ περισκεμμένην πρᾶξιν ἄνευ προσπάθειας εὕρσκει ἐργασίαν καὶ ἐπιτυχίαν. Ἐπιτυχία δὲ δὲν ἐννοεῖ πλοῦτον καὶ φήμην, διότι ὁ ἄνθρωπος ἐκτιμᾶται κατὰ τὴν πιστότητα καὶ τιμιότητά του, ταῦτα δὲ εἶναι προσόντα, τὰ ὅποια κυρίως ἀποφασίζουν τὸ μέτρον τῆς ἀληθοῦς χρησιμότητος τοῦ παιδίου.

Οὐχὶ οἱ διάσημοι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' οἱ ἀγαθοὶ εἶναι οἱ χρησιμώτατοι.

Ἄληθής ἐπιτυχία σημαίνει τὴν ἀνάπτυξιν τοιοῦτου χαρακτήρος, ὅστις εἶνε ἀξίος μιμήσεως, — χαρακτηρισ, ὅστις εἶναι τίμιος εἰς πᾶν καθήκον, πιστός εἰς πᾶσαν θέσιν καὶ ἀρκετὰ ἀφιλοκερδῆς ὥστε νὰ εὕρισκῃ καιρὸν διὰ ἀγαθὰς πράξεις, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶνε ἐπιβεβλημένοι, ἀλλὰ προέρχονται ἐκ γενναίας καὶ θερμῆς καρδίας. Ἄληθής ἐπιτυχία εἶνε πιστότης εἰς πᾶσαν σχέσιν ζωῆς.

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἦζε προηγούμενον φύλλον).

Ἡ Χαϊδὴ χάνει ἀπὸ ἓν μέρος καὶ κερδίζει ἀπὸ ἄλλο.

Μετὰ τὸ ἀπόγευμα ἡ κυρία Σήσμαν ἔσυνειθιζε νὰ καθῆται πλησίον τῆς κ. Κλάρας καὶ νὰ τὸν πέρνῃ ὀλίγον. Ἄλλ' ὁ ὕπνος τῆς ἦτο πολὺ βραχύς καὶ πάντοτε μετ' αὐτὸν ἐκάλει τὴν Χαϊδὴν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον δωμάτιόν τῆς, καὶ εἶτε συνωμίλει μὲ αὐτὴν ἢ τὴν ἐδίδασκε νὰ ἐργάζεται διάφορα ἐργάσματα.

Εἶχε φέρει μαζὺ τῆς διαφόρους ὠραίας κούκλας καὶ ἐδειχνεν εἰς τὴν Χαϊδὴν πῶς νὰ κατασκευάζῃ φορέματα καὶ ποδιαίς δι' αὐτάς. Χωρὶς δὲ νὰ τὸ καταλάβῃ, ἡ μικρὰ Χαϊδὴ ἔμειθεν ὄχι μόνον νὰ φάπτη ἀλλὰ καὶ νὰ κόπτη τὰ φορέματα ταῦτα! Ἐπειδὴ δὲ ἡ κυροῦλα εἶχε φέρει μαζὺ τῆς κομμάτια διαφόρων χρωμάτων, ἡ Χαϊδὴ κατασκευάζε τὰ φορεματάκια τῶν μικρῶν γυναικῶν τῆς, ὅπως ἀστεειομένη ἔσυνειθιζε νὰ καλῆ τὰς κούκλας ταύτας, ποικιλόχρως, μὲ τὴν βοήθειαν δὲ τῆς καλῆς κυροῦλας, ἔμαθε νὰ προσαρμύξῃ τὰ διαφόρα χρώματα τόσο καλῶς, ὥστε πράγματι τὰ φορεματάκια ἐκεῖνα ἦσαν ὠραία καὶ νοστιμώτατα!

Ἄλλὰ μὲ ὅλην τὴν μητρικὴν φροντίδα καὶ περιποίησιν, καὶ ἐνδιαφέρον, καὶ ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἡ κυρία Σήσμαν ἐδείκνυε εἰς τὴν Χαϊδὴν, ἡ Χαϊδὴ δὲν ἦτο πραγματικῶς εὐτυχῆς; ὡς πρότερον; καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δὲν ἀνέκτισαν τὴν προτέραν λάμψιν των.

Τέλος ἡ κ. Σήσμαν εἰδοποίησε τὰ κοράσια, τὴν Κλάραν καὶ Χαϊδὴν, ὅτι μετὰ μίαν ἐβδομάδα θὰ ἀνεχώρει ἀπὸ τὴν Φραγκφόρτην μίαν δὲ ἡμέραν πρὶν τελειώσῃ ἡ ἐβδομάς ἡ Χαϊδὴ εἰσηλθὲν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κ. Σήσμαν κρατοῦσα τὸ μέγα βιβλίον τῆς ὑπὸ τὴν μασχάλην. Ἡ κυροῦλα τῆς ἐνευσε νὰ καθῆσθαι πλησίον τῆς καὶ λαβοῦσα τὰς χεῖράς τῆς εἰς τὰς ἰδικὰς τῆς, Πέμου τώρα, τέκνον μου, διατὶ φαίνεσαι ἀκόμη μελαγχολικῆ; Ἐχεις ἀκόμη τίποτε εἰς τὴν καρδίαν σου, τὸ ὁποῖον σὲ ἐνοχλῆ;

— Μάλιστα, κυροῦλα, — ἀπεκρίθη ἐλευθέρως τὸ κοράσιον,

— Προσνηχῆθης εἰς τὸν Θεὸν νὰ σὲ βοηθήσῃ;
— Μάλιστα, κυροῦλα.
— Προσεύχεσαι δὲ εἰς αὐτὸν καθ' ἑκάστην ἡμέραν νὰ σὲ κάμῃ εὐτυχῆ;

— Ὅχι, δὲν προσεύχομαι πλέον τώρα.
— Τί εἶπες, Χαϊδὴ; Μήπως παρήκουσα; Δὲν προσεύχεσαι πλέον; καὶ διατὶ τέκνον μου;

— Δὲν ὠφελεῖ τίποτε. Ὁ καλὸς Οὐράνιος Πατὴρ δὲν ἀκροάζεται, δὲν ἠμπορῶ δὲ νὰ ἐννοήσω πῶς, ἀφοῦ τόσο πολλοὶ ἄνθρωποι προσεύχονται πᾶσαν ἐσπέραν εἰς τὴν Φραγκφόρτην καὶ ὅλοι τὸν αὐτὸν καιρὸν, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τοὺς ἀκούσῃ ὁ Θεός. Ὅθεν πρέπει ἢ νὰ μὴ ἤκουσεν, ἢ νὰ ἐλησημόνησε τὴν προσευχήν μου!

— Καὶ τί σὲ κάμνει νὰ ἦσαι βεβαία περὶ τούτου, Χαϊδὴ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Σήσμαν.

— Ἐπροσευχῆθην καθ' ἑκάστην ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας διὰ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, καὶ ὁ καλὸς Θεὸς δὲν μοι ἐχάρισε τὸ ζήτημά μου.

— Ἄλλὰ οὗτος δὲν εἶναι ὁ ὀρθὸς τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι, Χαϊδὴ, εἶπεν ἡ κ. Σήσμαν, περὶ τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ! Ὁ οὐράνιος μας Πατὴρ ἤξευρε τί εἶνε διὰ τὸ καλὸν ὄλων μας, ἂν καὶ ἡμεῖς πολλὰκις δὲν τὸ γνωρίζομεν. Ὅθεν ἐὰν τοῦ ζήτῶμεν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε διὰ τὸ καλὸν μας, βεβαίως δὲν θὰ μᾶς τὸ δώσῃ, ἀλλ' ἂντ' αὐτοῦ μᾶς στέλλει κάτι τι καλλίτερον, ἐὰν ἐξακολουθῶμεν νὰ προσευχώμεθα καὶ δὲν χάνωμεν τὴν ἐμπιστοσύνην μας εἰς αὐτόν. Πρέπει νὰ πιστεύσῃς ὅτι τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐζήτησες δὲν θὰ ἦναι διὰ τὸ καλὸν σου ἄλλως θὰ σοῦ τὸ ἐδίδῃ, διότι ὁ Θεὸς ἤκουσε τὴν προσευχήν σου, ὅπως ἀκούει τὰς προσευχὰς ὄλων συγχρόνως, διότι εἶναι Θεὸς καὶ οὐχὶ ἄνθρωπος καθὼς σὺ καὶ ἐγώ. Ἐπειδὴ δὲ γνωρίζεις τί εἶνε καλὸν διὰ σὲ σκέπτεται οὕτω πῶς: — «Ἡ Χαϊδὴ θὰ ἔχῃ μίαν ἡμέραν ὅ,τι τώρα προσεύχεται εἰς ἐμὲ νὰ τῆς δώσω, ἀλλ' οὐχὶ πρὶν ἢ τοῦτο εἶναι διὰ τὸ καλὸν τῆς οὐχὶ πρὶν αὐτὴ δύναται νὰ ὠφεληθῇ καὶ εὐχαριστηθῇ ἀπ' αὐτό, θὰ ἴδῃ δὲ αὐτὴ τότε ὅτι τῷ ὄντι ἦτο καλλίτερον δι' αὐτὴν ὅτι δὲν ἔκαμα ὅ,τι μὲ ζητεῖ τώρα, διότι, ἐὰν τῆς τὸ δώσω τώρα, θὰ ἔλθῃ καιρὸς νὰ λέγῃ, ἄμποτε ὁ Θεὸς νὰ μὴ ἤκουε τὴν προσευχήν μου καὶ νὰ μὴ μοῦ ἐχάριζεν ὅ,τι τοῦ ἐζητοῦσα, διότι δὲν ἐβγήκε διὰ τὸ καλὸν μου.»

Καὶ τώρα, Χαϊδὴ, ἐνῶ ὁ Οὐράνιος Πατὴρ σου ἐκύτταζεν ἐξ οὐρανοῦ νὰ ἴδῃ ἐὰν τὸν ἐμπιστεύσο εἰς τὴν ταραχὴν σου, διὰ μίαν ἐπαυσε νὰ προσεύχεσαι καὶ ἐλησημόνησες καὶ αὐτόν καὶ τὰς καλωσύνας τοῦ. Ἄλλ' ἂν ὁ ἀγαθὸς Θεὸς δὲν ἀκούῃ πλέον τὴν φωνὴν τινὸς τέκνου του, βεβαίως

λησμονεῖ αὐτό καὶ τὸ ἀφίνει νὰ τρέχη τὸν δρόμον του. Ἄλλὰ τότε, ἐὰν τὰ πράγματά του δὲν πηγαίνουν καλὰ καὶ αὐτὸ παραπονεῖται, κανεὶς δὲ δὲν τὸ λυπεῖται, ὅλοι δὲ λέγουν, διατί νὰ φύγη ἀπὸ τὸν καλὸν Θεόν, ὅστις μόνον ἡδύνατο νὰ βοηθήσῃ αὐτό;

Θέλεις νὰ ἦσαι καθὼς τὸ τοιοῦτον τέκνον, Χαῖδη; ἢ θέλεις νὰ υπάγῃς πάλιν εἰς τὸν Θεὸν νὰ προσευχηθῆς νὰ συγχώρησῃ τὴν ἁμαρτίαν σου, νὰ ἐξακολουθῆς δὲ νὰ προσεύχῃς εἰς αὐτὸν πᾶσαν ἡμέραν καὶ νὰ τὸν ἐμπιστεύῃσαι ὅτι δύναται δὲ νὰ κάμῃ ὅ,τι εἶναι καλὸν διὰ σὲ καὶ σὲ κάμῃ πάλιν εὐτυχῆ;

Ἡ Χαῖδη ἠκροῖτο μὲ πολλὴν προσοχὴν ὅλα ταῦτα. Πᾶσα λέξις, ἢ ὅποια ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς καλῆς κυρούλας, ἐφυτεύθη βαθεῖως εἰς τὴν καρδίαν τῆς, διότι εἶχε τελείαν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὴν καὶ ὅ,τι τῆς ἔλεγε τὸ θεώρει ὡς *ἁληθιάν*.

— Θὰ υπάγω ταύτην τὴν στιγμὴν, εἶπεν ἡ Χαῖδη, φιλήσασα τὴν χεῖρα τῆς κυρούλας καὶ θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὲ συγχώρησῃ, καὶ ποτὲ πλέον δὲν θὰ τὸν λησμονήσω.»

Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως τῆς κυρίας Σῆσμαν ἦλθε τέλος — ἦτο δὲ ἡμέρα λύπης καὶ δακρύων διὰ τὰ δύο κοράσια — τὴν Κλάραν καὶ Χαῖδην, τὰ ὅποια ὑπὸ τὴν μητρικὴν ὁδηγίαν τῆς εἶχον συσφιγθῆ με ἀγάπην ἀδελφικὴν, ἦσαν δὲ περίλυπα καὶ μελαγχολικὰ ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ οὐδὲ νὰ φάγουν, οὐδὲ νὰ κάμουν μάθημα εἶχον ὄρεξιν.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν μετὰ τὸ μάθημα ἡ Χαῖδη ἐπῆρε τὸ ἀγαπητὸν τῆς βιβλίον καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κ. Κλάρας, μὲ μεδίαμα γλυκὺ εἰς τὰ χεῖλη τῆς εἶπεν, « Τώρα ὅπου ἡ κυρούλα ἐφυγε, δὲν θὰ μὲ δώσῃς τὴν ἄδειαν νὰ ἐρχωμαι νὰ σὲ ἀναγινώσκω ὀλίγον ἀπὸ τοῦτο τὸ βιβλίον, ὅπως ἔκαμνα εἰς αὐτήν, σὺ δὲ νὰ λάβῃς τὸν τόπον τῆς κυρούλας καὶ νὰ μὲ ἐξηγῆς ὅσα δὲν καταλαμβάνω;

— Βεβαίωτατα ἀγάπη μου εἶπεν ἡ κ. Κλάρα. Μάλιστα ὡς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τώρα.

Οὕτως ἡ Χαῖδη ἐπῆρε μίαν καθέκλαν καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς κ. Κλάρας καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ.

Κατὰ δυστυχίαν ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ τὴν ἱστορίαν μιᾶς ἀσθενοῦς ἐτοιμοθανάτου κυρούλας, καὶ καθὼς ἐπροχώρησεν ὀλίγον, ἤρχισε νὰ κλαίῃ, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ὅ,τι ἀνεγίνωσκεν ἦτο ἀληθές, καὶ ὅτι ἦτο ἡ τυφλὴ κυρούλα τῆς εἰς τὰ βουνὰ τῆς πατρίδος τῆς.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ἡ ΜΙΚΡΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Πρὸ 400 περίπου ἐτῶν αἰματηρὸς πόλεμος διεξήγето μετὰ δύο ἀντιθέλων οἰκογενειῶν, αἱ ὅποιαι εἶχον ἀξιώσεις εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀγγλίας. Αἱ οἰκογενεαὶ αὗται ἦσαν ἡ τῶν Λαγκάστερ καὶ ἡ τῶν Ὑόρκ, ἢ δὲ ἡ Ἀγγλία διηρέθη εἰς δύο μεγάλα στρατόπεδα, μαχόμενα διὰ τὴν κατοχὴν τοῦ θρόνου.

Εἰς τὴν κατὰ τῆς βασιλευούσης οἰκογενείας μερίδα (τῶν λαγκαστριανῶν) προσεκολλήθη εὐγενὴς καλούμενος Ἐγγραμοντ, οὗτος εἶχε θυγάτριον ἐπταετές, ἣτις ἔμεινε ὄρφανὴ μητρός, ἐνῶ ἦτο νήπιον.

Ἡ κόρη αὕτη περιπατοῦσα μίαν ἡμέραν ἐξώθεν τοῦ φρουρίου τοῦ πατρὸς τῆς, εὔρε σκυλάκιον κείμενον κατὰ γῆς καὶ ὀλολύζον τὴν δὲ συμπάθειαν ἠσθάνθη δι' αὐτό, ὥστε τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς τῆς καὶ τὸ μετέφερεν εἰς τὸ φρούριον, τὸ ἐπεριποιήθη καὶ ἀνέλαβεν ἀπὸ τὰς πληγὰς, τὰς ὅποιας εἶχεν εἰς τὸ σῶμά του.

Τὸ σκυλάκι ἐκεῖνο ἦτο ὠραῖον καὶ ἐξυπνον καὶ διὰ τῆς καλῆς μεταχειρίσεως τῆς μικρᾶς Μαργαρίτας ἠύξησεν εἰς σκύλον μεγάλον καὶ πιστόν, ὁ ὅποιος παρηκολούθει αὐτὴν εἰς ὅλας τὰς περιδιαβάσεις τῆς εἰς τὰ δάση καὶ τοὺς ἀγρούς τοῦ πατρὸς τῆς.

Ἡμέραν τινα εἰδήσεις ἦλθον εἰς τὸν πατέρα τῆς, ὅτι τὰ δύο ἀντίπαλα στρατεύματα ἔμελλον νὰ συναντηθῶσι καὶ νὰ πολεμήσουν εἰς ὄρισμένον μέρος καὶ ὅτι ἡ παρουσία καὶ συνδρομὴ του ἐθεωρεῖτο ἀναγκασιότατη.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ πατὴρ τῆς μὲ ἱκανὸν ἀριθμὸν ἐκ τῶν ἀνθρώπων του, ἀνδρῶν ἱππέων ἐκλεκτῶν μετέβη εἰς τὸ προσδιορισθὲν μέρος, ἀφοῦ ἐφίλησε τὴν κόρην του, εἰπὼν, « Ὑγίαινε, τέκνον μου, καὶ ὁ Θεὸς νὰ λάβῃ πρόνοιαν διὰ σέ, διότι πιθανόν νὰ μὴ μὲ ἐπιανθῆς εἰς τὴν ζωὴν ταύτην.»

Ἡ μικρὰ Μαργαρίτα ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ ἔκλαυσε πολὺ, ἀλλ' εἶχεν ἀρκετὴν γενναϊότητα καὶ φιλοτιμίαν ὥστε νὰ μὴ ζητήσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ βοηθήσῃ τὴν μερίδα, εἰς τὴν ὅποιαν ἀνήκεν. Εἶπε δὲ μόνον εἰς αὐτόν, «Θὰ προσεύχωμαι παπάκη μου εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν ζωὴν σου.»

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν εἰδήσεις ἀντιφατικαὶ ἦλθον ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, τὸ ὅποιον ἐκεῖτο πολὺ πλησίον τοῦ φρουρίου τοῦ πατρὸς τῆς — οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι ἐνίκηθησαν οἱ βασιλικοὶ καὶ διεσκορπίσθη ὁ στρατὸς τοῦ βασιλέως — οἱ δὲ ὅτι ἐνίκησαν τοὺς ἐναντίους τῶν κατὰ κράτος.

Ἐνῶ δὲ οἱ ἄνθρωποι τοῦ φρουρίου εὕρισκοντο εἰς ἀμηχανίαν μὴ γνωρίζοντες τί νὰ πιστεύσουν, ἀφῆς ἐφάνη ὁ πιστὸς Τραί, ὅστις εἶχεν ἀκολουθήσει τὸν κύριόν του εἰς τὴν μάχην, καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς μικρᾶς Μαργαρίτας, προσεπάθει νὰ σῶρῃ αὐτήν.

Ἡ Μαργαρίτα ἐνόησεν αὐτὸν καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ τί εἰς ἄλλον τὸν ἠκολούθησεν, μετὰ δύο δὲ ὥρων περιπάτον ἐφθασαν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, τὸ ὅποιον εὗρον κεκαλυμμένον μὲ νεκροὺς καὶ πληγωμένους.

Ἐπιστὸς σκύλος ὠδήγησε τὴν μικρὰν διὰ πτωμάτων καὶ πληγωμένων εἰς σωρὸν τινα νεκρῶν καὶ ἐκεῖ ἤρχισε νὰ παραμερίζῃ τὰ πτώματα ὡς διὰ νὰ εὕρῃ κάτι τι τὸ ὅποιον ἐζήτει, ἕως οὗ ἐφθασεν εἰς τὸ σῶμα ἀνθρώπου, εἰς τὴν θεῶν τοῦ ὀποιοῦ ἢ μικρᾶς Μαργαρίτα ἀνεγνώρισε τὸν ἀγαπητὸν πατέρα τῆς, καὶ ἐξέ-

βαλε κραυγήν τρόμου, ὅστις ἐφέιλκυσε τὴν προσοχήν ἀνθρώπου τινός ὅστις ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του μάχαιραν καὶ περιήρχετο ἐξετάζων καὶ ληστεύων τοὺς νεκρούς. Ὁ ἄνθρωπος ἐπλησίασε τὴν κόρην καὶ τὴν ἠρώησε διατὶ ἐφώνασεν. «Διότι, —εἶπεν ἡ κόρη, ἐδῶ κεῖται νεκρός ὁ ἀγαπητός μου πατήρ, καὶ ἂν θέλῃς νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ τὸν ἐσπλακώσω θὰ σὲ δώσω αὐτὸ τὸ πουγγίον μὲ ὅσα ἔχει μέσα χρήματα, ἅμα δὲ ἔσπυρον ἐκ τοῦ κόλπου τῆς ὥραιον πλεκτὸν δίκτυον περιέχον διάφορα χρυσᾶ νομίσματα, τὰ ὁποῖα ὁ πατήρ τῆς εἶχε δώσει νὰ ἐξοδεύσῃ εἰς ὅτι ἤθελε.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ χρυσοῦ ὁ κακούργος ἀνεπήδησε καὶ ἤρπασε διὰ μίας τὸ πουγγίον ἀπὸ τὴν χεῖρα τῆς μικρᾶς Μαργαρίτας, ἀλλὰ πρὶν δυνηθῆ νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὸν κόλπον του, ὁ πατήρ τῆς Μαργαρίτας, ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τῶν ὑπεράνω του κειμένων νεκρῶν, καὶ ζωογονηθεὶς ὑπὸ τῆς δροσερᾶς πρωϊνῆς αὔρας ἤρχισε νὰ κινῆται.

Τούτο ἰδὼν ὁ κακούργος καὶ φοβηθεὶς μὴ συλληφθῆ καὶ λάθῃ τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας, ἐσήκωσε τὴν χεῖρα του διὰ νὰ μαχαιρώσῃ τὸν ἀναλωγούμενον νεκρόν, ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸν μαιφόνον σκοπὸν του, ὁ πιστὸς Τραὶ τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὸν λαμβὸν καὶ διὰ σφοδροῦ κουνήματος τὸν ἀπέπνιξεν.

Ὁ σκύλος καὶ ἡ Μαργαρίτα ἤρχισαν τότε νὰ παραμερίζουν τοὺς νεκρούς, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους κατάρθωσαν νὰ στρέψουν τὸ σῶμα τοῦ ἀγαπητοῦ πατρὸς ὕπτιον.

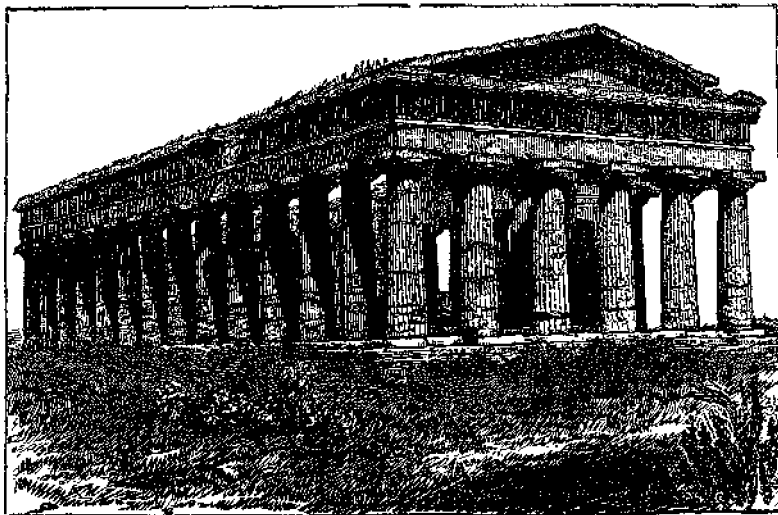
Ἐν τῷ μεταξύ ἐφάνη μακρόθεν συνοδείαι πένων, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἦσαν ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ διάδοχος αὐτοῦ. Οὗτοι διηυθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ἡ μικρὰ Μαργαρίτα θωπεύουσα καὶ κλαίουσα ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ πατρὸς τῆς, ὅστις ἦτο ἀναίσθητος.

Ὁ βασιλεὺς ἀνεγνώρισε τὸν γενναῖον ἱππότην Ἐγρεμοντ καὶ ἀφιππεύσας ἐθώπευσε τὴν κόρην τῆς μικρᾶς Μαργαρίτας καὶ τὴν ἠρώησε πῶς ἔτυχε νὰ ἦναι ἐκεῖ τὸσον πρῶτῃ καὶ πῶς ἠδυνήθη νὰ ἀνεύρῃ τὸν πατέρα τῆς μεταξύ τῶσων νεκρῶν. Ἡ Μαργαρίτα διηγήθη εἰς τὸν βασιλέα μὲ ἀφέλειαν τὰ γεγονότα καὶ τὸ τοῦ κακούργου καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ διατάξῃ ἀνθρώπους νὰ σηκώσουν καὶ μεταφέρουν τὸν ἀγαπητὸν τῆς πατέρα εἰς τὸ φρούριόν του, ἀφοῦ ἦτο πλησίον καὶ νὰ μὴ λάθῃ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἐπολέμησεν ἐναντίον του, ἀφοῦ ὁ Κύριος ἔσπευε τὰ ὄπλα του μὲ νίκην.

Πρὶν ὅμως ὁ βασιλεὺς δυνηθῆ νὰ δώσῃ οὐδεμίαν ἀπάντησιν εἰς τὴν παράκλησιν τῆς Μαργαρίτας, ὁ

πατήρ τῆς διὰ βιαίον τινος κινήματος ἐσηκώθη καὶ ἐκάθησε, περιπτύξας τρυφερῶς τὴν κόρην του εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἐπειτα δὲ στραφείς πρὸς τὸν ἐκπεπληγμένον βασιλέα, «Ἐπολέμησα, —εἶπε μεγαλειότατε, —ἐναντίον σου, διότι ἐνόμιζον καθήκον μου νὰ βοηθήσω τὸν ἀντίπαλόν σου πρὸς ἀπόκτησιν τῶν ἐπὶ τοῦ θρόνου δικαιωμάτων σου—ἀφοῦ ἔμεις ἐκεῖνος ἐπεσεν, ἡ σπάθη μου καὶ ἡ χεῖρ μου ὡς καὶ ἡ πίστις μου ἀνήκουν εἰς σὰς.» «Ἐὰν δέχομαι, —ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς συγκεκινημένος — δώσας εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρά του, τὴν ὁποῖαν ἡ μικρὰ Μαργαρίτα ἠσπάσθη. Αὕτη δὲ ἡ κόρη, ἡ τόσον γενναία ὅσον καὶ φιλόστοργος δὲν πρέπει νὰ ἀνατραφῇ μεταξύ τῶν ἀγρίων τούτων βράχων, ἀλλὰ νὰ στείλῃς αὐτὴν εἰς τὸ Λονδίνον, ὅπου θέλω φροντίσει περὶ τῆς ἀνατροφῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως τῆς ἐπαξίως τοῦ γένους καὶ τῶν φυσικῶν αὐτῆς προτερημάτων.»

Μετὰ ταῦτα διέταξε νὰ μεταφέρουν τὸν λόρδον εἰς τὸ φρούριον αὐτοῦ, ὅπου διὰ τῆς ἐπιμελείας ἐνδὲ τῶν πρώτων χειρουργῶν τοῦ βασιλέως ταχέως ἀνέλαθεν ἀπὸ τὰς πληγὰς του καὶ ἀπέτελεσε μέρος τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ βασιλέως του.

Ναὸς Ποσειδῶνος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ποσειδωνίᾳ.

ΝΑΟΣ ΕΝ Τῇ
ΑΡΧΑΙΑ ΠΟ-
ΣΕΙΔΩΝΙΑ.

Ἡ πόλις Ποσειδωνία ἔκειτο ἀπέναντι τῆς Λευκανίας εἰς τὰ νότια παράλια τῆς Ἰταλίας. Περὶ τῆς πρώτης ἱστορίας τῆς πόλεως ταύτης δὲν γνωρίζομεν σχεδὸν τίποτε. Ἐκ τοῦ μεγάλου

ἀριθμοῦ τῶν νομισμάτων καὶ τῶν λαμπρῶν ἐρείπιων τῆς κρίνοντες συμπεραίνομεν ὅτι πρέπει νὰ ἦτο πολυάνθρωπος καὶ πλουσία πόλις ἢτο δὲ ἀποικία Ἑλληνική. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 5ου αἰῶνος ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Λευκανῶν ἢ Λουκῶνων καὶ μὲ τὸν καιρὸν ἀφωμοιώθη μὲ αὐτούς καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 3ου π. Χ. αἰῶνος ὑπετάγη εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἀλλάξασα καὶ τὸ ὄνομά τῆς εἰς Παῖστον.

Ἡ Ποσειδωνία ἦτο περίφημος διὰ τὰς τριανταφυλλιάς τῆς, αἱ ὁποῖαι ἤνθουν δις τοῦ ἔτους, καὶ τὰ τριαντάφυλλα, τὰ ὁποῖα ὑπερῆχον ὅλων τῶν ἄλλων κατὰ τὸ ἄρωμα αὐτῶν.

Τὰ κυριώτερα ἐρείπια τῆς Ποσειδωνίας συνά-

γονται εἰς τείχη καὶ τρεῖς ναοὺς, ἱσταμένους ἐν-
τός τῶν τειχῶν τούτων.

Οἱ δύο τῶν ναῶν τούτων ἱστανται πολὺ μα-
κρὰν τῆς νοτίου πύλης τῆς πόλεως, ὁ κάλλιστος
καὶ ὠραιότατος δ' ἐξ αὐτῶν ἦτο ἀφιερωμένος εἰς
τὸν Ποσειδῶνα, τὸν πρόμαχον θεὸν τῆς πόλεως·
ἦτο δὲ ὁ ναὸς ἐκ τῶν λεγομένων ὑπαίθρων, δηλ.

νος ἐξ ὄλων τῶν ναῶν τῆς ἀρχαιότητος ἔχει στύ-
λους μόνον εἰς τὸν πρόναον καὶ ὀπισθοδομον, τὸ
ἑσωτερικὸν δὲ αὐτοῦ διαιρεῖται εἰς ἴσα μέρη διὰ
σειρᾶς στύλων τοποθετημένων ἐν τῇ κέντρῳ τοῦ
οἰκοδομήματος. Πολὺ πιθανὸν τὸ κτίριον τοῦτο
ἦτο ἀφιερωμένον εἰς δύο διαφόρους θεότητας, ἢ
κάλλιον ἦσαν δύο ναοὶ ἡνωμένοι εἰς ἓνα. Περι-

Ὁ Νεζάμ τῆς Χυδραβάτ. (188 σελ. ἑπομένην)

ἄστεγος, ρυθμοῦ Δωρικοῦ 195 ποδ. τὸ μῆκος καὶ
25 τὸ πλάτος, εὐτυχῶς διασθένων ἐπιπέδῳ ἀπέ-
ραιος. Περὶ τὰ 100 μέτρα ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσει-
δῶνος καὶ πλησιέστατα τῆς νοτίου πύλης, κεῖται
νέα οἰκοδομή, ἣτις ἕνεκα μερικῶν ἰδιοτήτων τῆς
ὀνομάζεται Βασιλική, εἶναι ὁμοίως καὶ αὕτη ναός.

Εἶναι δὲ ὁ ναὸς οὗτος πολὺ περίεργος, διότι μί-

εἶχε 18 στύλους εἰς ἑκάστην πλευρὰν καὶ ἦτο
180 ποδ. τὸ μῆκος καὶ 80 τὸ πλάτος.

Ὁ τρίτος ναός, ὅστις κεῖται εἰς ἀρκετὴν ἀπό-
στασιν ἀπὸ τῶν δύο ἄλλων, κεῖται πλησιέστατα
τῆς βορείου πύλης καὶ εἶναι γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα
τοῦ ναοῦ τῆς Δήμητρος, εἶναι δὲ πολὺ μικρότερος
τῶν δύο ἄλλων (108 ποδ. τὸ μῆκος καὶ 48 ποδ.

τὸ πλάτος) καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι πολὺ νεωτέρας ἐποχῆς τῆς τῶν δύο ἄλλων.

Ὁ εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα παριστανόμενος ναὸς εἶναι ὁ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ὡς φαίνεται ἐκ τῆς εἰκόνης, διατηρεῖται σῶος καὶ ἀκέραιος καθ' ὅλα αὐτοῦ τὰ μέρη, οὐδὲ τῶν γλυφῶν ἐξαιρουμένων. Τὸ ἀπόκεντρον τῆς θέσεως ἐσωτερον αὐτὸν τῆς γενικῆς καταστροφῆς, ἣ ὁποία ἐπῆλθεν εἰς ὅλους τοὺς ναοὺς τῆς ἀρχαιότητος.

Ο ΝΙΖΑΜ ΤΗΣ ΧΥΔΕΡΑΒΑΤ.

Ἄν καὶ ὀλόκληρος ἡ κυρίως Ἰνδία πρακτικῶς εἶναι ὑπὸ τὴν Βρετανικὴν Κυβέρνησιν, τὰ ἡμιανεξάρτητα ἔθνη κατέχουσι μεγίστην περιοχὴν, ἀνερχομένην εἰς ἡμισυ περίπου ἑκατομμύριον τετραγωνικῶν μιλίων.

Οἱ ἡγεμόνες τῶν Κρατῶν τούτω ἔχουσιν ὡς πρὸς τὴν κεντρικὴν Κυβέρνησιν τὴν αὐτὴν σχέσιν, τὴν ὁποίαν αἱ μικραὶ ἡγεμονίαι ἔχουσι πρὸς τὴν Γερμανικὴν Ὀμοσπονδίαν.

Τὰ Κράτη ταῦτα διαφέρουσι κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν σπουδαιότητα. Ἡ Χυδεραβάτ π. χ. εἶναι ἴση μὲ τὴν Ἰταλίαν, ὁ δὲ Νιζάμ, ἥτοι ἡγεμὼν αὐτῆς, λαμβάνει ἐπίδομα πλεον τῶν 3,000,000 λιρῶν κατ' ἔτος.

Ὁ τωρινὸς Νιζάμ, ὅστις ἀγεί τὸ αἶμα ἔτος τῆς ηλικίας του, ἐξεπαιδεύθη ἐν Εὐρώπῃ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀξίου παιδαγωγοῦ Σάλαρ Γιρόνκ, ὁμιλεῖ δὲ διαφόρους Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ λέγεται, ὅτι εἶναι νουνεχῆς καὶ ἀνδρείος.

Προκειμένου λόγου περὶ πολέμου κατὰ τῆς Ῥωσσίας προσέφερεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς βασιλείας τῆς Ἀγγλίας 600,000 λίρας πρὸς υπεράσπισιν τῶν βορειοανατολικῶν συνόρων, προσθέσας, ὅτι ἐν περιπτώσει πολέμου θέλει εἰσθαί ἐτοιμος νὰ βοηθήσῃ τὸν Βρετανικὸν στρατὸν κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ οὐ μόνον διὰ χρημάτων, ἀλλὰ καὶ δι' ἀνδρῶν.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἡ ἀνοιξὶς βοδωστῆς τὴν χεῖρά της ἀπλώνει
μὲ χόρτα πράσινα χρυσᾶ
Καὶ μὲ λουλουδία περισσὰ
τὴν γῆν μας περιστρώνει.

Ἄργα ἄργα σ' ἔδην τὴν γῆν περιχρυσος πετάει
καὶ μὲ ἀόρατα φετρὰ
Ἡ εὐθύμια κ' ἡ χαρὰ
αὐτὴν ἀκολουθεῖ.

Εἰς τὴν ἐμφάνισιν αὐτῆς ἀνασκιρτᾷ ἡ φύσις
καὶ γίνεται ζωῆς πηγὴ
Εἰς ἅπαντα τὰ ἐν τῇ γῇ
κ' εὐφραίνει τὰς αἰσθήσεις.

Ἐρωτευμένα τὰ τρελλὰ ἀηδόνια ἔς τὰ κλαράκια
φάλλουσιν ἄσματα γλυκὰ
Καὶ τὴν χαρὰν μὲ φιλιὰ
δεικνύουσιν παιγνιδάκια.

Καὶ ὁ βοσκὸς χαρούμενος εἰς πράσινα λιβάδια
ἐξαπλωμένος εἰς ἀνοῦς
Μ' ἔχον φλογέρας ἐμπαθοῦς
βοσκάει τὰ κοπάδια.

Ἄπὸ ἀθέτων μυρωδιῶν ἡ αὔρα εἶναι πλήρης
μοσχοβολεῖ τὸ ἱάσεμ, ἢ
Παντοῦ τοῦ βόδου ἡ ὄσμη
ἐκχύνεται θυμῆρη.

Ὁ οὐρανὸς γλυκοελά τὴ γῆ τὴ στολισμένη
φαίνεται ὅτι εἶναι αὐτῆς
Ἐρατεινός της ἐραστῆς
καὶ μὲ ὄροσται τὴν βαίνει.

Κ' ἀπὸ χαρὰν ἡ Ἄνοιξις πληροῖ ψυχὴν ἐκάστην
κ' ἔνα ζητῆ ἔτους φαινοῦς
τὴν ἀνυψώνει οὐρανοῦς
τῶν ὄλων τούτων Πλάστην.

A. I. Κίνας

Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΗ ΦΥΣΕΙ

*Ὅτε γλυκὸς ὁ ἥλιος ἐν ἔαρος ἐσπέρα,
Χρῶμα' ἀπολείπων πορφυροῦν εἰς πάντα τὸν αἰθέρα,
Βυθίζεται εἰς ὕδατα ἄλλοι πορφυροῦσας,
Μετὰ τὴν ζωογόνισιν τῆς φύσεως ἀπάσης,
Καὶ διὰ πλοίστου ἑλαφροῦ κυμάτων τῆς θαλάσσης
Γλυκεῖα αὔρα χαιρετᾷ τὴν δούσαν ἡμέραν
Καὶ δέχεται τὴν ὄροσερὰν, ἀρχίζουσαν ἐσπέραν,
Ἄδύνατον ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴ ἀποθαυμάσῃ,
Καὶ ἐν καίμῳ του ἱερῷ τὸν Πλάστην νὰ δοῦσῃ.

Πάλιν ἀκούων ἤσυχον μελωδικὸν καὶ θεῖον
Ἀνδρῶν τὸν θρόνον ἐνούμενον μὲ βελασμοῦς ποιμνίων,
Ἐν γλυκυτάτῃ μουσικῇ, ἐν φ' ἡ εὐωδία
Ἄπὸ τοῦς κρῖνοῦς θάλλοντας κ' ἀπὸ ἀθῶα ἔα
Προσβάλλουσι τὴν ὄσφρησιν ἐν ἡδονῇ γλυκεῖα,
Ἐν φ' γλυκὴ κελιάδῃμα πετώντων χελιδόνων
Δοξολογίαν φαίνεται ποιετῆ ἄρθρόνον,
Πῶς! ὁ θνητὸς ὁ ἄνθρωπος, πῶς! νὰ μὴ ἀπορήσῃ
Καὶ πάνσοφον τὸν Πλάσαντα νὰ μὴ ὁμολογήσῃ;

Κ' ἐν φ' προβαίνει ἡρεμος ἡ ἀργυρὰ Σελήνη
Εἰς τ' οὐρανὸν τὰ κέλευθα, βαίνουσα ἐν γαλήνῃ,
Καὶ τῆς θαλάσσης τὸ λαμπρὸν μεταβαλοῦσα χρῶμα
Φιλεῖ μὲ τὰς ἀκτίνας τῆς τοῦ ὑδάτινός της στρώμα,
Ἐνθα τὸ κύμα κυλινδεῖ εἰς ἀργυροῦν λευμᾶνα,
Κ' ἐν φ' τὸ ὑπερτέρον φῶς ἀστρῶν τινοῦ προβάλλει
Κ' ὡς τὸ τοῦ λύχου θνήσκοντος, σβύνεται κ' ἀναθάλλει,
Πῶς! θαυμαστῆς τῆς φύσεως, πῶς! νὰ μὴ ἐκζητήσῃ
Τὸ ποίημα, τὸν Ποιητὴν, διὰ νὰ τὸν ὑμνήσῃ.

Ἐφῶν τὰ ὄμματα θηπέ, ἀλλὰ τὸ τῆς καρδίας,
Πεπερασμένε ἔννοιος τὸν Πλάστην ἀπειρίας!
Θὰ ἴδῃς τὸν Θεὸν ἐκεῖ, ψηλὰ εἰς τοὺς ἀστέρας,
Καὶ εἰς τὴν γῆν, καὶ πανταχοῦ, εἰς ἀχανεῖς αἰθέρας!
Παντοῦ, παντοῦ εὐρίσκειται Θεὸς ἐν τῇ σοφίᾳ
Μὴ περαινόμενος ποτὲ οὐδ' ἐν τῇ ἀπειρίᾳ!
Εἶναι ὁ Πλάστης τοῦ παντός, ἐξαισῖν τι θεῖον
Τὸ ἐντελές, τὸ πάνσοφον καὶ πλήρες μεγαλείου,
Ἄπασα δὲ ἡ πλάσις του μετὰ μικροῦ ψιθύρου
Σοὶ ἐκδιδάσκει τὸν Θεὸν ὡς Πλάστην τοῦ ἀπειροῦ.

Ἐν Κερκύρα,

ΙΩΑΝ. Σ. ΖΗΡΒΟΣ.

— 100 — Ἐλέφαντες συνελήφθησαν
διὰ μιᾶς. Ὁ κ. Σάδερσον, ὁ ἐπόπτης τῶν δημοσίων δασῶν, ἐν Ἰνδία κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ διὰ μιᾶς ὀλόκληρον ἀγέλην ἐλεφάντων συνιστάμενην ἐξ 140 ἀτόμων, ἅτινα ἐπωλήθησαν πρὸς ὄφελος τῆς Κυβερνήσεως ἐντὶ 200,000 φρ.!

— **Οι Ἰάπωνες** ὀδοντοῖατροὶ ἐκβάλλουν τοὺς ὀδόντας μεταχειριζόμενοι ὡς μόνον ἐργαλεῖα τὸν λιχανὸν καὶ τὸν ἀντίχειρα. Διὰ τὴν ἀποκτῆσιν δὲ τὴν ἐπιτηδειότητα ταύτην καθυποβάλλονται εἰς ἐκτεταμένην γύμνασιν ὑπὸ τῶν διδασκάλων τῶν ὀδοντοῖατρῶν.

Καὶ πρῶτον μὲν γυμνάζονται εἰς τὸ νὰ ἐξάγουν ξύλινα καρφία ἐμπηγμένα εἰς σανίδας ἐλαφρῶς, ἔπειτα στερεώτερον καὶ τελευταῖον σφυρηλατημένα. Ὅταν δὲ οἱ μαθητευόμενοι κατορθώσουν νὰ ἐξάγουν ταῦτα *ἑκάστη μὴνης προσπαθείας* καὶ χωρὶς νὰ κουνηθῇ ἡ σανὶς, τότε τοὺς ἐμπιστεύονται τὰς σιαγόνας τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ μετὰ τοιαύτην γύμνασιν κανεὶς ὁδὸς δὲν δύναται ν' ἀντισταθῇ εἰς αὐτοὺς, ὅς ἦναι καὶ ὁ μεγαλύτερος τραπεζίτης!

Εἶναι δὲ καὶ ταχεῖς εἰς τὴν ἐκρίζωσιν τῶν ὀδόντων οἱ Ἰάπωνες ὀδοντοῖατροὶ—διότι ἐντὸς τριάκοντα δευτερολέπτων τῆς ὥρας εἰς τοιοῦτος ὀδοντοῖατρὸς δύναται νὰ ἐξαγάγῃ ἀπὸ τοῦ στόματος ἐνὸς ἀνθρώπου ἕξ ὀδόντας χωρὶς νὰ ἐκβάλῃ τοὺς δύο τοῦ δακτύλους ἀπ' αὐτοῦ!

— **Ἡ γλῶσσα** τῶν Κινέζων κατ' ἀρχὰς ἦτο Ἱερογλυφικὴ, δηλ. παρίστανε τὰς ἰδέας διὰ τῆς εἰκόνης τῶν ἀντικειμένων, ὡς λ. χ. πετριοῦ, δένδρων, ζώων κτλ., κατόπιν δὲ μετεβλήθη εἰς μονοσυλλαβικὴν, ἐκάστη δηλ. λέξις ἀποτελεῖται ἐκ μιᾶς καὶ μόνης συλλαβῆς καὶ ἐκφράζεται δι' ἐνὸς γράμματος τοῦτο καθιστᾷ τὴν Κινεζικὴν γλῶσσαν δυσκολωτάτην ὄχι μόνον εἰς τοὺς ἀλλοθωνεῖς, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐντοπίους.

Τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν. Οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ ὅποιοι ἐγνώριζον ἀρκούντως τὴν ἀληθῆ ἔκτασιν τοῦ ἔτους (365 $\frac{1}{4}$ ἡμέρας) διήρουν αὐτὸ εἰς 12 μῆνας ἐκ 30 ἡμερῶν ἕκαστον, ἐπρόσθετον δὲ πρὸς συμπλήρωσιν αὐτοῦ πέντε ἡμέρας. Ὀνομάζον δὲ τοὺς μῆνας τῶν Θῶβ, Φάοφι, Ἀθύρ, Χοϊάκ, Τύβι, Μεχίρ, Φαμινῶθ, Φαρμούθη, Πάχων, Ἐπίφι καὶ Μεσέρι.

Οἱ δὲ Ἑβραῖοι ὀνομάζον αὐτοὺς ὡς ἑξῆς:

Νιζάν ἢ Ἀβίβ, Κάρ ἢ Ζιβ, Σιβάν, Θαμούζ, Ἀβ, Ἐλουλ, Τισρη ἢ Ἀτλανίμ, Μαρκεσβάν ἢ Βούλ, Κάσερ, Τεβέθ, Σχεβέθ καὶ Ἀδάρ.

Ἦρχετο δὲ τὸ ἔτος τῶν Ἑβραίων καθὼς καὶ τὸ τῶν Αἰγυπτίων, Χαλδαίων, Περσῶν, Συρίων, Φοινίκων καὶ Καρχηδονίων ἐκ τῆς φθινοπωρινῆς ἰσημερίας, ἦτοι τοῦ Σεπτεμβρίου.

Οἱ Ἀθηναῖοι κατ' ἀρχὰς εἶχον ἔτος Σεληνιακὸν ἐκ 354 ἡμερῶν ἀρχόμενον πρὸ μὲν τοῦ ἀστρονόμου Μέντωνος ἀπὸ τοῦ χειμερινοῦ ἡλιοστασίου, ἦτοι τὸν Δεκέμβριον, μετὰ δὲ τὸν Μέντωνα ἀπὸ τοῦ θερινοῦ, ἦτοι τὸν Ἰούνιον, διήρουν δὲ

αὐτὸ εἰς 12 μῆνας (29 καὶ 30 ἡμερῶν), τῶν ὀποίων τὰ ὀνόματα ἦσαν τὰ ἑξῆς:

Ἑκατομβιῶν, Μεταγειτνιῶν, Βοηδρομιῶν, Μαιμακτηριῶν, Πυανεψιῶν, Ποσειδεῶν, Γαμηλιῶν, Θαρρηλιῶν καὶ Σκιροφοριῶν. Μετέπειτα ὅμως κανονίσαντες τὸ ἔτος τῶν κατὰ τὸ ἡλιοδρόμιον τοὺς δὲ μῆνας κατὰ τὸ σεληνοδρόμιον, ἐπρόσθεσαν ἕνα ἐμβόλιμον μῆνα (τὸν δεῦτερον Ποσειδεῶνα) ἐκ 30 ἡμερῶν τρίς κατὰ πᾶσαν ὀκταετίαν.

Τῶν Μακεδόνων οἱ μῆνες ἐλέγοντο Δῖος, Ἀπελαῖος, Ἀνδιναιῖος, Πέριτρος, Δόστρος, Ἐάνθος, Ἀρταμίσιος, Διονύσιος, Πάνεμος, Γορπυαῖος, Ὑπερβεριταῖος.

Ἡ παγκόσμιος ὀνομασία ἡ σήμερον σχεδὸν ἐπικρατοῦσα εἶναι ἡ Ῥωμαϊκὴ. Ὁ Ἰανουάριος διὰ τὸν διπρόσωπον θεὸν Ἰανόν, ὁ Φεβρουάριος, διότι ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὰς σπονδὰς καὶ τοὺς ἱλασμούς—Ὁ Μάρτιος διὰ τὸν Ἄρην—Ὁ Ἀπρίλιος, διότι κατ' αὐτὸν ἀνοίγουν καὶ βλαστάνουν τὰ φυτὰ—Ὁ Μάιος διὰ τὴν μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ Μαΐαν—Ὁ Ἰούνιος διὰ τὴν Ἥραν—Ὁ Ἰούλιος διὰ τὸν Καίσαρα Ἰούλιον—Ὁ Αὐγουστος διὰ τὸν διάδοχόν του—Ὁ Σεπτέμβριος ὡς ὁ ἔβδομος κατὰ τὴν ταξινομίαν—Ὁ Ὀκτώβριος, Νοέμβριος καὶ Δεκέμβριος ἐκ τοῦ 8, 9 καὶ 10.

Οἱ Γάλλοι ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν ἐπαναστάσεως διώρισαν τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν ἐκ φυσικῶν ἢ μετεωρικῶν συμβάντων, ὥστε ἐπειδὴ τὸ ἔτος τῶν ἤρχιζεν ἀπὸ τῆς φθινοπωρινῆς ἰσημερίας (22 ἢ 23 Σεπτεμβρίου) ὀνομάζοντο οἱ μῆνες Τρυγητής, Ὀμηχλώδης, Παχνώδης, Χιονώδης, Ὑετώδης, Ἀνεμώδης, Βλαστώδης, Ἀνθώδης, Χλωώδης, Σταχυώδης, Καυσώδης, Καρπώδης.

Οἱ Ὀθωμανοὶ ἔχουν σεληνιακὸν ἔτος ἐκ 12 μηνῶν 29 ἢ 30 ἡμερῶν ἕκαστου. Μουχαρέμ, Σεφέρ, Ρεπιουλεβέλ, Ρεπιουλαχίρ, Τζεμζιλεβέλ, Ρετζέπ, Σιαπάν, Ῥαμαζάν, Σεβέλ, Ζιλκαϊτέ, Ζιλχιτζέ. Χρονολογοῦσι δὲ ἀπὸ τῆς Ἐρήρας, ἀπὸ τῆς φυγῆς δηλ. τοῦ Μωάμεθ ἐκ τῆς Μέκκας εἰς τὴν Μεδίαν, ἧτις συνέβη κατὰ τὴν 16 Ἰουλίου 622.

Οἱ Κινέζοι ἔχουν καὶ αὐτοὶ 12 μῆνας σεληνιακοὺς, παρεμβάλλουν δὲ 7 μῆνας εἰς 18 ἔτη.

— **Ἡ Αἴγυπτος** περιέχει 8,000,000 κατοίκων, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦνται ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους Αἰγυπτίους ἢ Φελάκους, τοὺς Βεδουίνους καὶ τοὺς ἀλλοδαπούς, μεταξύ τῶν ὀποίων πολυπληθέστεροι εἶναι οἱ Ἕλληνες ἀποτελοῦντες τὰ 41 ἑκατοστά τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν κατοίκων.

— **Ἐἰς τὴν Ἀγγλίαν** ὑπάρχουν 316 Τραπεζαίαι, εἰς τὰς ὁποίας ἕκαστος δύναται νὰ κατα-

θέτη από εν αελλίνιον μέχρι 30 λιρών κατ' έτος.
Έχουν 1,145,588 άνοικτους λογαριασμούς άν-
τιπροσωπεύοντας 33,881,686 λίρας Άγγλιας.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Γενναιοφροσύνη των λούστρων εν Νέβ. Έδωκεν τής Άμερικης. Το ακόλουθον άληθές ανέκδοτον εδημοσίωθη εις μίαν των ήμερησίων εφημερίδων τής Άμερικης. Νέος έξ εκείνων, τους όποιους μεταχειρίζονται αι διάφοροι εφημερίδες προς συλλογήν ειδήσεων, έφωταε μίαν έσπέραν μικρόν λούστρον να δάλιση τα ύποδήματά του. Ό μικρός λούστρος ήρχετο άργά και άργά έτοποθετήθη έμπροσθεν του συλλέκτου των ειδήσεων. Πρίν όμως εκβάλη εκ του κυτίου του τας βούρτσας και την μπογιάν του, άλλος λούστρος μεγαλείτερος πολύ εις την ήλικίαν έτρεξεν εκεί και με άταραξίαν άπόθησε τόν μικρόν συνάδελφον, ειπών; «Κάθισε εκεί πέρα, Τζίμ.» Ό συλλέκτης των ειδήσεων ωργίσθη με τόν τραχύν τρόπον του νεοελάθοντος λούστρου, και τόν διέταξε να τώ δείξη την ράχιν του.

— Μη όργίζεσαι, κύριε, άπεκρίθη εκείνος, διότι εγώ μόνον θέλω να τό κάμω δι' αυτόν, διότι ήτο άσθενής εις τό νοσοκομείον επί ένα μήνα και μόλις έτήληε και δέν είμπορεσ' άκόμη να έργασθί, "Έτσι λοιπόν ήμεις τα άλλα παιδιά όλα τόν βοηθούμεν όλίγον, διά να βγάλη και αυτός τό ψωμί του.»

— Άλήθεια είναι αυτά, τό όποία λέγει ούτος; ήρώτησεν ό συλλέκτης των ειδήσεων με πολλήν δυσπιστίαν τόν Τζίμ.

— Μάλιστα, κύριε, άπεκρίθη θ μικρός, έν τόν άφήσετε.
— Βεβαιότατα, άφού ούτως έχει τό πράγμα. "Έπειτα στραφεις εις τόν λουστράροντα τα ύποδήματά του τόν ήρώτησεν, "Είπες πρό όλίγου ότι όλα σεξ τα υγιά παιδια βοηθείτε τα ούτω πως άσθενή, όταν δέν έχετε εργασίαν και αυτά έχουν;"

— Μάλιστα, κύριε. "Όταν δέν είναι αρκετά καλά να τήν κάμουν αυτά.

— Και πόσον είναι τό μερίδιόν σας εις τα κέρδη των; ήρώτησεν εκ νέου ό νεός.

— Δέν σάς έννοώ, κύριε, είπε τό παιδίον.

— Θέλω να μάθω πόσον από τα χρήματα, τα όποια συνάγετε ούτω πως, κρατείτε σεξ, οι όποιοι είσθε καλά, και πόσον δίδετε εις τα άσθενή;

— Ούτε λεπτόν! έξεφώνησεν ό λούστρος. "Ένα τέτοιο πράγμα θά ήτο πολύ άτιμον! ήμεις οι λούστροι δέν καταδεχόμεθα να ώφεληθώμεν από τους άρρώστους συντρόφους μας κατ' αυτόν τόν τρόπον!

— "Όστε δίδετε εις αυτούς δια τα λεπτά;

— Βεβαιότατα. Άλλοθιμον δέν εις εκείνον, όστις έπιάνει εις μίαν τέτοιαν δουλειάν!

Άφού τό γυάλισμα έτελειώσεν, ό νεός έδωκεν εις τόν νέον μίαν και ήμισίαν δραχμήν, ειπών, Κράτησε σύ τήν ήμισίαν και όδες του Τζίμ τα λοιπά, διότι είσαι καλόν παιδίον.

— Αυτό δέν γίνεται, κύριε: σύ είσαι πελάτης αυτού, όχι ιδικός μου, και βίβας τα χρήματα εις τόν Τζίμ, άνεχώρησε σφυρίζων!

Η Άμερικη φαίνεται είναι προωρισμένη να παρέχη έαυτήν εις τόν κόσμον τό παράδειγμα τής πρωτοτυπίας εις δια!

— Άνεκδοτον ψιττακού. Κύριος τις είχεν ένα πολύ έξυπνον ψιττανό χρώματος πρασινοερυθρού, όστις ήτο πολύ άφωτισμένος εις αυτόν, άλλα και πολύ κακός εις όλους τους άλλους τής οικογενείας.

Άφού ό κύριός του ένυμφεύθη ό ψιττακός δέν ήμπορούσε να ήσυχάζη από την γήλη του, όσάκις έβλεπε τόν κύριόν του να κάθηται πλησίον και να συνομιλή με την σύζυγον του, μίαν ήμέραν μάλιστα τόσοσν ωργίσθη διά τούτο, ώστε έπέταξεν εις την κεφαλήν τής κυρίας και άφού τής έβγαλεν όσα μαλλιά ήδυνήθη, έπλήγωσε και την χείρά της, διότι έπροσπάθησε να υπερασπισθί.

Και όμως αυτός θ τόσοσν ζηλιάρης και κακός εις την κυρίαν, ήτο πολύ καλός εις τα παιδια της, όταν έγεννήθησαν:

τα άφινε δέν να παίζουν με αυτόν και πολλάκις να τραβούν την ούραν και τόν σκούρον του χωρίς να τού κακοφανή.

Μεταξύ των άλλων έμπεστο θαυμασία και τόν άδελφόν του κυρίου του όταν έθηνεν, "Όταν δέν ό κύριός του άπέθανεν, συνεκέντρωνεν όλην την άγάπην του εις αυτόν, έσυνείθηε δέν όταν ούτος επανήρχετο από τας επισκέψεις του, να πετά επί του ώμου του και να μένη εκεί έως πάλιν ό ίατρος έξήρχετο τής οικίας, διότι ήτο ίατρος.

Μετα τόν θάνατον και τούτου έπαυσε να όμιλή, δέν ήθελε να ξεέλθη από τό κλωβίον του και μετ' όλίγας ήμέρας άπέθανεν.

— Εις όλην την Άγγλιαν και την Ουαλλίαν υπάρχουν 23,000 τυφλών, 14 εξ αυτών (αι δύο γυναίκες) είναι εις πολιτικήν ύπηρεσίαν τής Κυβερνήσεως, 2 δεσμοφύλακες και 4 άστυνομικοί υπάλληλοι, 28 ιεροκήρυκες, ύπέρ τους 500 μουσικοί, 165 πλύστραι, 36 έμπορικοί γραφείς και περιηγηται, 400 περίπου γεωργοί και 600 σκάπται. Πολλοί είναι ευλογητοί, πανιοπωλαιοί, κοφφινοποιοί, σκηνοποιοί κ.τ.λ. ύπέρ του ήμισιου δέν του όλου αριθμού αυτών είναι άνευ επαγγέλματος.

— Αι χρήσιμαί ζωαί και τα εξ αυτών μαθήματα. Αι χρήσιμαί ζωαί, δηλαδή η ζωή των χρησίμων άνδρών, διδάσκου και μεγάλα μαθήματα. "Όταν δέν λέγουμεν χρησίμων, έννοούμεν προσέτι αγαθών άνδρών, διότι δέν ώφελει ποσώς να γείνη τις διάσημος άνθρωπος χωρίς να ήναι φιλαλήθης, καθαρός και τίμιος.

Η ζωή του Χριστού ήτο η μεγίστη ζωή από όλας όσαι άνεφάνησαν εις τόν κόσμον τούτον. Το παράδειγμα και τα μαθήματα τής καθαρής και άγίας εκείνης ζωής είναι άνεάντηλα δι' όλους τους ανθρώπους παντός αιώνος και πάσης χώρας. Του Χριστού ή ζωή ήτο ζωή άταπαρηγήσεως. Αυτός δέν έζη προς ευχαριστήσιον του, άλλα δια τό καλόν των άλλων ήτο ζωή άγάπης — άγάπης προς νέους και γέροντας, πλούσιους και πτωχούς, άμαρτωλους και πάντας. "Αυτός περιήρχετο την χώραν ευεργετών, περιγράφει κάλλιστα την ζωήν και τό έργον του Χριστού. Μας δίδει δέν τών μεγίστων μαθημάτων, τό όποία πρέπει να γνωρίζωμεν — να περιερχώμεθα δηλ. εδερροεοδύττες. Ουδέποτε ύπήρξεν άλλη ζωή ως η του Χριστού έντελής εις ειλακρίνσιαν, δραστηριότητα, ζήλον και αγαθότητα.

Υπήρξαν όμως και άλλαί ζωαί καλάί, τας όποιας πρέπει να σπουδάζωμεν και μιμώμεθα. Τισαύτη ζωή ήτο η του Σωκράτους, του Άριστέιδου, του Φωκίλωνος, του Ισαάκ Νεύτωνος, του Ουάσιγγτωνος και άλλων.

Μεγάλοι όλίγιστοι δύνανται να γείνουν, καλοί όμως πάντες, άρκεσ' να θελήσουν να μεταχειρισθούν τα προς τούτο κατάλληλα μέσα.

— Έν όφραϊον και διασκεδαστικών παιγνιδίων δια παιδια και ήλικιωμένους. Έκλέγεται λέξις τις οιαδήποτε, όσοι δέν τών παρισταμένων θέλουν να λάβουν μέρος εις τό παιγνίδιον εφοδιίζονται με μελουδδοκόνδυλον και χαρτί, έκαστος δ' αυτών έντός ώρισμένου χρόνου — 5 λεπτόν λ. χ. είναι ύποχρεως να γράψη τσας λέξεις, όσα γράμματα έχει ή δοθείσα λέξις, άλλα καμμία εξ αυτών να μη περιέχη άλλα γράμματα εκτός των περιχομένων εις την έν λόγφ λέξιν.

Μετα παρέλευσιν των πέντε λεπτόν όλοι παύουν και ό πρώτος άρχίζει να άναγινώσχη τας όποιας έγραφε λέξεις, μετ' αυτόν ό δεύτερος, ό τρίτος και ούτω καθεξής μέχρι του τελευταίου, εκείνος δέν, όστις έχει γράψει τας περισσότερας λέξεις κερδίζει τό βραβεϊον, εάν ταυή τοιοούτων. Προς σαφήνειαν του πράγματος ίδου έν παράδειγμα: η λέξις περιπέτρεια εκλέγεται ως τοιαύτη: ό πρώτος γράφει περί, παρειά, — ό δεύτερος πέρ, επί, περί, — ό τρίτος περί, παρειά, περ, — ό τέταρτος επί, άπερ, έπάπερ, πέρ, περί κλπ. ό τέταρτος λοιπόν κερδίζει τό βραβεϊον.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Διατί άπεχωρήσθη ό Παύλος από τόν Βαρνάβαν;
2. Ποιοί έλαβον μέρος εις την πρώτην Κοινωνίαν;
3. Είχε πάντοτε ό Παύλος την θαυματουργικήν δύναμιν;